

Anarşizme Doğru

Errico Malatesta

193?

Kendimize devrimci dediğimiz için, Anarşizm'in –varolan her şeye şiddetle saldıran ve tüm kurumları yenileriyle değiştiren bir ayaklanmanın yakın sonucu olarak– tek bir darbeyle geleceği yaygın bir görüştür. Ve doğruyu söylemek gerekirse, aramızda devrimi bu şekilde algılayan bazı yoldaşlarımız da yok değil.

Bu önyargı, birçok dürüst karşıtımızın Anarşizm'in neden imkansız bir şey olduğuna inandıklarını açıklar; ve bu, keza, halkın bugünkü ahlaki durumundan rahatsızlık duyan ve Anarşizm'in yakın zamanda gerçekleşmeyeceğini gören bazı yoldaşlarımızın, neden kendilerini hayatın gerçekliklerine karşı körleştiren aşırı bir dogmatizm ile kendilerine Anarşist olduklarını ve Anarşizm için mücadele etmeleri gerektiğini unutturan bir oportünizm arasında gidip geldiğini de açıklar.

Eğer bir hükümetin yerine bir diğerini geçirmek, yani kendi arzularımızı ötekilere dayatmak istiyor olsaydık, o zaman şu gerçek zalimlere karşı direnmek için gerekli maddi kuvvetleri birleştirmek ve kendimizi onların yerine geçirmek yeterli olurdu.

Ancak bizler bunu istemiyoruz; bizler, özgür ve gönüllü anlaşmaya dayanan bir toplum olan Anarşizm'i istiyoruz –hiç kimsenin kendi arzularını bir başkasına dayatamayacağı, ve herkesin istediği şekilde ve tüm insanlarla birlikte gönüllü bir şekilde komünitenin [community, cemaat, topluluk] genel refahına katkıda bulunacağı bir toplum. Ancak bu nedenle, her insanın sadece komuta edilmeyi değil, komuta etmemeyi de istediği zamana dek, Anarşizm kesin ve nihai olarak zafer kazanmış olmayacak; keza, insanlar dayanışmanın avantajını anlayana, şiddet ve dayatmanın [imposition] artık izlerinin kalmadığı bir toplumsal yaşam planını nasıl örgütleyeceklerini öğrenene kadar, Anarşizm başarılı olmuş sayılamaz.

İnsanın vicdanı, kararlılığı ve yapabilecekleri [capacity] sürekli geliştikçe; yeni çevresinin yavaş yavaş değişiminde, arzuların –şekillenmesi ile buyurganlaşması ölçüsünde– gerçekleşmesinde kendisini ifade etmenin yollarını buldukça, Anarşizm de gelişecek ve kendisini ifade etme yollarını bulacaktır; Anarşizm ancak yavaş yavaş ortaya çıkabilir –yavaşça, ancak hiç şüphesiz ki yoğunluğu ve yayılması büyüyerek.

Bu nedenle, mesele Anarşizm'in bugün, yarın veya gelecek on yüzyıl içinde başarılıp başarısız olmayacağı meselesi değildir; bizlerin bugün, yarın ve daima Anarşizm'e doğru yürümemiz meselesidir.

Anarşizm, insanın insan tarafından sömürsünün ve tahakküm altına alınmasının ortadan kaldırılması, yani özel mülkiyet ve hükümetin ortadan kaldırılmasıdır; Anarşizm, sefaletin, hurafelerin ve nefretin yok edilmesidir. Bu nedenle, özel mülkiyete ve hükümetin kurumlarına indirilen her darbe, insanın vicdanındaki her kabarma, mevcut koşullarının her türlü şekilde aksatılması, maskesi düşürülen her yalan, otoritelerin kontrolünden kurtarılan her insan faaliyeti, dayanışma ve inisiyatifin her çoğalışı, Anarşizm'e doğru atılan bir adımdır.

Buradaki sorun, idealin gerçekten de gerçekleşmesine giden yolun nasıl seçileceğini bilmekte, ve gerçek ilerleme ile ikiyüzlü reformları birbirine karıştırmamakta yatmaktadır. Çünkü, bu sahte reformlar, derhal iyileştirmeler sağlamak bahanesiyle kitlelerin dikkatini otorite ve kapitalizme karşı olan mücadeleden uzaklaştırır; onların eylemlerini sakatlamaya hizmet eder ve umutlarını sömürücülerle hükümetlerin iyilikseverliği sayesinde elde edilebilecek şeylere bağlamalarına neden olur. Sorun, sahip olduğumuz az miktardaki gücü –ki en ekonomik şekilde kullanırsak bununla hedefimize daha çok prestij kazandırabiliriz– nasıl kullanacağımızı bilmekte yatmaktadır.

Dünyadaki her ülkede, kaba kuvvet kullanarak kendi yasalarını herkese dayatan bir hükümet vardır; herkesi sömürüye ve –ister hoşlansınlar, isterse hoşlanmasınlar– varolan kurumların sürdürülmesine tabi kılarlar. Azınlık gruplarının kendi fikirlerini gerçekleştirmesini yasaklar; ve, genel olarak toplumsal örgütlenmelerin, kamuoyu görüşünün değişmesine göre ve onun değişmesiyle birlikte, kendilerini değiştirmelerini engeller. Evrimin normal barışçı gidişatı [course, ilerleyiş] şiddetle durdurulur, ve bu nedenle, bu ilerleyişin yolunu yeniden açmak için şiddet gereklidir. İşte bu nedenle biz bugün şiddet

içeren bir devrim istiyoruz; ve –insan kendi doğal arzularına zıt olan şeylerin dayatılmasına maruz kaldığı müddetçe de– bunu daima istemeliyiz. Hükümetten kaynaklanan şiddeti ortadan kaldırırsanız, bizimkinin varolması için hiçbir neden kalmaz.

Henüz hüküm sürmekte olan hükümeti deviremiyoruz; belki yarın da mevcut hükümetin yıkıntılarında bir başka benzerinin ortaya çıkmasını engelleyemeyeceğiz. Ancak, bu, ne bugün ne de yarın her türden otoriteye karşı –mümkün olduğunda onun yasaalarına tabi olmayı reddederek ve onun kuvvetine karşı karşı sürekli kuvvet kullanarak– direnmekten bizi alıkoyabilir.

Ne türden olursa olsun otoritenin her zayıflaması, elde edilen her hürriyet, Anarşizm’e doğru bir ilerlemedir; o her zaman fethedilmelidir –karşı taraftan rica edilmemelidir; daima mücadelede bize daha fazla kuvvet vermeye hizmet etmelidir; daima devleti, asla barış yapmamız gereken bir düşman olarak görmemizi sağlamalıdır; bize daima hükümetin ürettiği kötülüklerdeki azalmanın, onun yetki [attribution, yapma yetisi] ve iktidarındaki azalmadan kaynaklandığını, ve sonuçta ortaya çıkacak şartların yönetenlerce değil yönetilenlerce belirlenmesi gerektiğini hatırlatmalıdır. Hükümet deyince, bununla, yasalar yapma hakkına sahip olan ve bu yasaları onları istemeyenlere dayatan devlet, ülke, komünite veya birlik [association] içerisindeki herhangi bir kişiyi veya kişilerden oluşan herhangi bir grubu kastediyoruz.

Henüz özel mülkiyeti ortadan kaldıramıyoruz; özgürce çalışmak için gerekli olan üretim araçlarını düzenleyemiyoruz; belki de bir sonraki isyankar harekette böyle yapmamız gerekmeyecek. Ancak, bu, şimdi veya gelecekte, kapitalizme ve diğer despotluk biçimlerine karşı hiç durmaksızın direnmekten bizi alıkoymamalıdır. Ne kadar küçük olursa olsun, işçiler tarafından sömürücülerine karşı elde edilen her zafer, kârlardaki her düşüş, bireysel mülk sahiplerinden alınan ve herkesin kullanımına sunulan her refah kırıntısı, bir ilerlemedir –Anarşizm’e doğru ileri atılmış bir adımdır. Bu, daima, işçilerin taleplerini genişletmeye ve mücadeleyi yoğunlaştırmaya hizmet etmelidir; daima, minnettar olmamız gereken bir taviz olarak değil, düşman karşısında kazanılmış bir zafer olarak kabul edilmelidir; daima, mümkün olur olmaz, hükümet tarafından korunan özel mülk sahiplerinin işçilerden çalmış oldukları araçları kuvvet kullanarak alma kararlığımızda sebatlı olmalıyız.

Kuvvet [kullanma] hakkı ortadan kalktığında, üretim araçları üretmek isteyenlerin yönetimi altında olduğunda, sonuç barışçıl bir evrimin meyvesi olmalıdır.

Anarşizm, onu isteyen ve onu sadece anarşist olmayanların işbirliği olmadan elde edebilecekleri şeyler için isteyen bir azınlık için olamaz, eğer böyle olsaydı ortaya da çıkamazdı. Bu demek değildir ki Anarşizm ideali [ülküsü] çok az veyahut da hiç ilerleme gösterecektir; fikirleri giderek daha çok insana ve daha çok şeye sirayet edecektir, ta ki tüm insanlığı ve yaşamın tüm ifade şekillerini [manifestation] kucaklayana değin.

Hükümeti ve gücüyle savunduğu tüm mevcut tehlikeli kurumları devirmişken, herkes için tam özgürlüğünü ve bununla birlikte aksi takdirde hürriyetin bir yalandan başka bir şey olmayacağı emeği düzenlemenin araçlarını fethetmişken, ve keza bu noktaya ulaşmak için mücadele ederken, bizler yavaş yavaş yeniden inşa edeceğimiz şeyleri yıkmak niyetinde değiliz.

Örneğin, gıda arzını sağlayan fonksiyonlar vardır bugünün toplumunda. Bu, kötü, kaotik bir şekilde, enerji ve maddenin büyük bir israfıyla, ve kapitalistlerin çıkarları doğrultusunda yapılmaktadır; ancak, buna rağmen, şu veya bu şekilde beslenmeliyiz. Daha iyisini ve daha adilini yerine koyamadıkça, gıda üretimi ve dağıtım sisteminin düzenini bozmayı istemek saçmalık olacaktır.

Posta hizmetleri vardır. Yapacak binlerce eleştirimiz var, ancak bu arada mektuplarımızı göndermek için onu kullanırız, ve onu düzeltene veya yerine başka bir şey koyana kadar tüm kusurlarıyla onu kullanmaya devam etmek mecburiyetindeyiz.

Okullar var, ne kadar da kötü çalışıyorlar. Ancak bundan ötürü çocuklarımızın –okuma-yazmayı öğrenmelerine karşı çıkararak– cahil kalmalarına izin veremeyiz.

Bu arada, herkes için yeterli olacak model okullar sistemini örgütleyebileceğimiz bir zamanı bekliyor ve bunun için mücadele ediyoruz.

Bunlardan görebiliriz ki, Anarşizm'e ulaşmak için, bir devrimi yapmak için maddi kuvvet yegane gerekli şey değildir; üretimin farklı dallarına göre gruplaşmış işçilerin, kendi toplumsal yaşamlarının doğru dürüst işlenmesini sağlayacak bir konuma –kapitalistlerin veya hükümetlerin yardımı olmadan, onlara ihtiyaç kalmadan– gelmeleri hayatidir.

Ve, Anarşist ideallerin, "bilimsel sosyalistler"ın iddia ettiklerinin aksine, bilimin kanıtladığı evrim yasalarıyla çelişmekten uzak olduğunu da görüyoruz; bu yasalarla mükemmel uyumlu olan bir anlayıştır[conception, düşünce, görüş]; bunlar, araştırma alanından alınarak toplumsal gerçekleşim [realization, farkındalık] alanına çıkarılan deneysel bir sistemdir.

Anarşist Kütüphane

Errico Malatesta
Anarşizme Doğru
193?

Towards Anarchism <http://dwardmac.pitzer.edu/malatesta/towardsanarchy.html>
Çeviri: Anarşist Bakış

tr.anarchistlibraries.net